

Sygn. akt: I C 1052/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Jank
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Chachulska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 maja 2018 r. w G.

sprawy z powództwa **M. K.**

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedziba w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 19093,22 zł (dziewiętnaście tysięcy dziewięćdziesiąt trzy złote i dwadzieścia dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- a) 6024, 32 zł (sześć tysięcy dwadzieścia cztery złote i trzydzieści dwa grosze) od 8 lipca 2016 r. do dnia zapłaty
- b) 1454 zł (tysiąc czterysta pięćdziesiąt cztery złote) od 11 października 2016 r. do dnia zapłaty
- c) 4362 zł (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt dwa złote) od dnia 19 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty
- d) 1454 zł (tysiąc czterysta pięćdziesiąt cztery złote) od dnia 19 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty
- e) 1450 zł (tysiąc czterysta pięćdziesiąt złotych) od 3 lutego 2018 r. do dnia zapłaty
- f) 2185, 21 zł (dwa tysiące sto osiemdziesiąt pięć złotych i dwadzieścia jeden groszy) od 8 lipca 2016 r. do dnia zapłaty
- g) 512, 96 zł (pięćset dwanaście złotych i dziewięćdziesiąt sześć groszy) od 11 października 2016 r. do dnia zapłaty
- h) 1538, 88 zł (tysiąc pięćset trzydzieści osiem złotych i osiemdziesiąt osiem groszy) od 3 lutego 2018 r. do dnia zapłaty
- i) 111, 85 zł (sto jedenaście złotych i osiemdziesiąt pięć groszy) od 3 lutego 2018 r. do dnia zapłaty

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda miesięczną rentę wyrównawczą w kwocie 484 zł (czteryście osiemdziesiąt cztery złote) począwszy od lutego 2018 r., płatną do 10 – tego dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie opóźnienia w zapłacie

III. umarza postępowanie co do kwoty (...), 68 zł (siedem tysięcy siedemset trzydzieści dziewięć złotych i sześćdziesiąt osiem groszy)

IV. oddała powództwo w pozostałym zakresie

V. ustala, że powód wygrywa spór w 76 %, zaś pozwany w 24 % i w takim stosunku obciąża strony kosztami procesu pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się wyroku.

Sygnatura akt: I C 1052/16

UZASADNIENIE

Powód M. K. wniósł pozew przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. domagając się od pozwanego początkowo zapłaty następujących kwot:

- 111,85 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 lipca 2016r. do dnia zapłaty;
- 6.042,98 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty dojazdu do placówek medycznych wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 4.872,86 zł od dnia 8 lipca 2016r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.170,12 zł od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty;
- 11.664 zł tytułem odszkodowania za utracone dochody wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 6.187,44 zł od dnia 8 lipca 2016r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 5.476,56 zł od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty;
- kwoty 364,50 zł tytułem miesięcznej renty wyrównawczej płatnej do 10-go każdego miesiąca począwszy od sierpnia 2016r. wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia od dnia następującego po dniu wymagalności do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w dniu 18 czerwca 2011r. uległ wypadkowi drogowemu z winy kierowcy ubezpieczonego w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Wyrokiem z dnia 16 marca 2015r. w sprawie o sygnaturze XV C 1862/12 Sąd Okręgowy w Gdańsku stwierdził odpowiedzialność pozwanego, zasądając na rzecz powoda łącznie kwotę 185.545,64 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, odszkodowania obejmującego koszty leczenia, koszty przejazdu i utracony zarobek z działalności gospodarczej. W niniejszej sprawie powód domaga się zasądzenia dalszych kosztów leczenia odpowiadających wydatkom stwierdzonym fakturami VAT nr (...), a także kosztów dojazdu prywatnym samochodem marki N. (...) do placówek medycznych celem odbycia badań, konsultacji medycznych i rehabilitacji obliczonych według stawki za km na poziomie 0,8358 zł zgodnie z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych. Łączny przejechany przez powoda dystans wynosił 7.364 km. Nadto, powód wskazuje, iż w dniu 31 lipca 2012r. przekroczył okres pięciu lat służby w składzie załogi okrętu wychodzącego w morze i nabył uprawnienie do otrzymania dodatku specjalnego w wysokości 270 zł brutto (2012) i 450 zł brutto (2013). Z uwagi na zwolnienia z wf i stwierdzony orzeczeniem lekarskim brak przydatności do zawodowej służby na okrętach w specjalnościach morskich grup I-IV powód został skierowany do pracy w sztabie i stracił możliwość otrzymania ww. dodatku. Z tegoż względu, z uwagi na częściową niezdolność do pracy domaga się zasądzenia renty wyrównawczej odpowiadającej wysokości utraconego dodatku specjalnego.

(pozew k. 2-5)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa. W ocenie pozwanego wszystkie roszczenia związane z wypadkiem powoda zostały już przez pozwanego zaspokojone na mocy prawomocnego wyroku w sprawie XV C 1862/12, a dalsze roszczenia przewyższające te kwoty są bezzasadne i prowadzą do bezpodstawnego wzbogacenia powoda. Pozwany zakwestionował roszczenie o zwrot kosztów leczenia, podnosząc, że dochodzona kwota nie została wykazana jako pozostająca w bezpośrednim związku przyczynowym z wypadkiem i podniósł, że koszty te nie były celowe, gdyż maść V. i suplement diety 4flex nie są produktami zakupywanymi na receptę, a używanymi w zgodzie z subiektywnymi odczuciami poszkodowanego. Zdaniem pozwanego powód nie wykazał także, że w związku z wypadkiem utracił dochód w deklarowanej kwocie i w związku z wypadkiem i niezaliczeniem testów sprawnościowych przeniesiono powoda na inne stanowisko służbowe, co spowodowało utratę dochodu. Z przedłożonej dokumentacji wynika, że zwolnienia z wf powód uzyskał w 2015 i 2016, a przeniesienie na inne stanowisko nastąpiło w

2013r. W ocenie pozwanego powód być może utracił dodatek specjalny, jednakże ze zmianą stopnia na kapitana, prawdopodobnie uzyskał podwyżkę uposażenia. Nadto, zdaniem pozwanego, powód nie wykazał w żaden sposób, by zasadne było dochodzenie roszczenia rentowego co do zasady i wysokości. Pozwany zakwestionował także roszczenie o zwrot kosztów przejazdu, wskazując, że powód nie przedstawił żadnych rachunków i faktur, nie wskazał jakim samochodem podróżował, o jakiej pojemności silnika, kto go na wizyty zawoził. Pozwany zakwestionował sposób ustalenia kosztów dojazdu przy zastosowaniu współczynnika wynikającego z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002r. Wreszcie, pozwany zakwestionował datę początkową roszczenia o odsetki, wskazując, że powinny zostać zasądzone od daty wyrokowania.

(odpowiedź na pozew k. 100-104)

W toku postępowania powód zmienił powództwo, w ten sposób, że ostatecznie domagał się zapłaty łącznie kwoty 19.093,22 zł, w tym:

1. z tytułu odszkodowania obejmującego utracone dochody:

a. 6.024,32 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 lipca 2016r. do dnia zapłaty;

b. 1.454 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty;

c. 7.266 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 stycznia 2018r. do dnia zapłaty.

2. z tytułu odszkodowania obejmującego koszty dojazdu:

a. 2.185,21 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 lipca 2016r. do dnia zapłaty;

b. 512,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty;

c. 1.538,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 stycznia 2018r. do dnia zapłaty.

3. z tytułu odszkodowania obejmującego koszty leczenia kwoty 111,85 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty.

4. zasądzenia kwoty 484 zł tytułem miesięcznej renty wyrównawczej płatnej do 10-go każdego miesiąca począwszy od lutego 2018r. wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia od dnia następującego po dniu wymagalności do dnia zapłaty.

(pismo procesowe powoda z dnia 18 stycznia 2018r. k. 240-241v, pismo procesowe powoda z dnia 5 kwietnia 2018r. k. 274-275v)

Na rozprawie w dniu 13 lutego 2018r. powód cofnął pozew co do kwoty 3.344,81 zł z tytułu kosztów dojazdu i kwoty 4.374,87 zł tytułem utraconych dochodów, zaś pozwany wyraził zgodę na cofnięcie pozwu.

(protokół rozprawy z dnia 13 lutego 2018r. k. 262)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 czerwca 2011r. w miejscowości P. W. R. kierujący samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) jadący w kierunku K. wjechał z nadmierną prędkością w łuk drogi w prawo, czym spowodował wyniesienie pojazdu na tym łuku drogi na przeciwną jej stronę na pas ruchu dla przeciwnego kierunku i doprowadził do zderzenia czołowego z jadącym prawidłowo pojazdem marki D. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez powoda M. K.. Sprawca wypadku był objęty ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. (poprzedniku prawnym Towarzystwa (...) S.A. w W..

(okoliczności bezsporne)

Powód M. K. wniósł pozew do Sądu Okręgowego w Gdańsku domagając się początkowo od pozwanego zapłaty następujących kwot:

- 460,63 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 4 czerwca 2012r. do dnia zapłaty,

- 17.355,92 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty dojazdów wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 6.519,46 zł od dnia 15 grudnia 2011r. do dnia zapłaty i kwoty 10.836 zł od dnia 4 czerwca 2012r. do dnia zapłaty,

- 20.430,76 zł tytułem odszkodowania za dochody wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 4 czerwca 2012r. do dnia zapłaty,

- 61.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 grudnia 2011r. do dnia zapłaty.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o pozew [w:] akta sprawy Sądu Okręgowego w Gdańsku o sygnaturze XV C 1862/12)

Pismami z dnia 20 maja 2014r. i 11 grudnia 2014r. powód rozszerzył powództwo domagając się od pozwanego ostatecznie zapłaty łącznie kwoty 189.826,09 zł, na co składały się następujące kwoty:

- 141.000 zł z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 grudnia 2011r.,

- 23.729,82 zł tytułem odszkodowania za koszty przejazdów związane z procesem leczenia i rehabilitacji wraz z odsetkami od kwot:

- 6.519,46 zł od dnia 15 grudnia 2011r. do dnia zapłaty,
- 10.836,46 zł od dnia 4 czerwca 2012r. do dnia zapłaty,
- 956,99 zł od dnia 15 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty,
- 1.926,52 zł od dnia 10 lutego 2014r. do dnia zapłaty,
- 2.290,09 zł od dnia doręczenia rozszerzonego powództwa do dnia zapłaty,
- 1.230,30 zł od dnia doręczenia rozszerzonego powództwa do dnia zapłaty,

- 22.237,74zł tytułem odszkodowania za utracone dochody wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 20.430,76 zł od dnia 4 czerwca 2012r. do dnia zapłaty,
- 1.806,98 zł od dnia doręczenia rozszerzonego powództwa do dnia zapłaty,

- 2.828,53 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia i rehabilitacji wraz z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 460,63 zł od dnia 4 czerwca 2012r. do dnia zapłaty,
- 253,28 zł od dnia 15 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty,
- 1.671,22 zł od dnia 10 lutego 2014r. do dnia zapłaty,
- 429,45 zł od dnia doręczenia rozszerzonego powództwa do dnia zapłaty,
- 13,95 zł od dnia doręczenia rozszerzonego powództwa do dnia zapłaty,

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o pismo procesowe z dnia 20 maja 2014r. [w:] akta sprawy Sądu Okręgowego w Gdańsku o sygnaturze XV C 1862/12, pismo procesowe z dnia 11 grudnia 2014r. tamże)

Wyrokiem z dnia 16 marca 2015r. wydanym w sprawie o sygnaturze XV C 1862/12 Sąd Okręgowy w Gdańsku zasądził od Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz M. K. kwotę 185.545,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami :

- od kwoty 147.519,46 zł od dnia 15 grudnia 2011r. do dnia zapłaty,
- 31.727,85 zł od dnia 4 czerwca 2012r. do dnia zapłaty,
- 1.210,27 zł od dnia 15 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty,
- 3.281,08 zł
- 1.806,98 zł od dnia 2 lipca 2014r. do dnia zapłaty,

i oddalił powództwo w pozostałej części.

Sąd uwzględnił roszczenie o zadośćuczynienie w kwocie 141.000 zł, o odszkodowanie z tytułu utraconych dochodów z tytułu działalności gospodarczej w kwocie 22.237,74 zł, o odszkodowanie z tytułu poniesionych kosztów leczenia do 2014r. w kwocie 2.307,90 zł, a także o odszkodowanie z tytułu dojazdów przed dniem 9 grudnia 2014r. w kwocie 20.000 zł.

Wyrokiem z dnia 11 maja 2016r. wydanym w sprawie o sygnaturze I ACa 664/15 Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację pozwanego ubezpieczyciela.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 16 marca 2015r. wraz z uzasadnieniem [w:] akta sprawy Sądu Okręgowego w Gdańsku o sygnaturze XV C 1862/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 maja 2016r. wraz z uzasadnieniem tamże)

Wskutek przebytego wypadku drogowego z dnia 18 czerwca 2011r. powód doznał urazu wielonarządowego ze złamaniem kości promieniowej prawej, kości udowej lewej, kości goleni prawej z następową koniecznością leczenia rehabilitacyjnego i farmakologicznego w obrębie narządu ruchu. Powód przeszedł zabieg otwartej repozycji złamania kości udowej lewej i stabilizacji gwoździem śródszpikowym, zamkniętej repozycji złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej z unieruchomieniem w longecie gipsowej, zamkniętej repozycji złamania kości podudzia prawego z unieruchomieniem w gipsie stopowo - udowym. W czasie hospitalizacji wystąpiła u powoda zatorowość płucna i sepsa, co wymagało leczenia na Oddziale intensywnej Terapii.

W wyniku przebytej przez powoda fizjoterapii ustąpiły objawy trzeszczenia w obrębie stawu kolanowego. Nadal utrzymuje się natomiast skrócenie nogi prawej o 3 cm, ograniczenie ruchomości stawu skokowego prawego, zanik mięśnia podudzia prawego o 1 cm, a z powodu większego obciążenia nogi lewej doszło u powoda do miejscowego zapalenia przyczepów aparatu wyprostnego stawu kolanowego lewego (wielomiejscowa entezopatia). Skrócenie kończyny prawej powoduje natomiast zespoły bólowe odcinka lędźwiowego kręgosłupa (skolioza czynnościowa). Bezpośrednim skutkiem wypadku są też utrwalone przykurcze prawego nadgarstka. Leczenie rehabilitacyjne oraz zażywanie środków 4F. i V. pozostawało w związku przyczynowym z ww. wypadkiem. Leczenie należy uznać za skuteczne i klinicznie wskazana jest jego kontynuacja w celu łagodzenia skutków zespołów przeciążeniowych lewej nogi i choroby zwyrodnieniowej, złagodzenia dolegliwości bólowych spowodowanych skoliozą czynnościową, zatrzymania postępów przykurczów w obrębie stawu skokowo – goleniowego prawego i nadgarstka prawego oraz odbudowy mięśnia podudzia.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii W. Ż. k. 210-213 wraz z ustną opinią uzupełniającą płyta CD k. 267, dokumentacja medyczna leczenia powoda k. 214-220)

Powód dojeżdżał na zabiegi rehabilitacyjne swoim własnym samochodem marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o pojemności silnika 2000 cm³ (o średnim zużyciu paliwa 8 l/100 km) w następujących datach:

Data przejazdu	Trasa	Odległość [w km]
9-12.12.2014	G. -P. - G.	248 km
15-19.12.2014, 22.12.2014	G. -P. - G.	372 km
08.01.2015	G.	20 km
12.01.2015	G. -P. - G.	62 km
13.01.2015	G. -P. - G.	62 km
23-27.03.2015	G. -P. - G.	310 km
30-31.03.2015, 01-03.04.2015	G. -P. - G.	310 km
07-10.04.2015	G. -P. - G.	248 km
13-17.04.2015, 20.04.2015	G. -P. - G.	372 km
16-19.06.2015	G. -P. - G.	248 km
22-26.06.2015, 29.06.2015	G. -P. - G.	372 km
28.30.09.2015, 01-02.10.2015	G. -P. - G.	310 km
05-09.10.2015	G. -P. - G.	310 km
12-16.10.2015	G. -P. - G.	310 km
19-23.10.2015	G. -P. - G.	310 km
02-05.02.2016, 08-12.02.2016 15.02.2016	G. -P. - G.	700 km

16-19.02.2016, 22-26.02.2016 29.02.2016	G. –P. – G.	700 km
18-22.04.2016, 25-29.04.2016	G. –P. – G.	700 km
01-03.06.2016, 06-10.06.2016 13-14.06.2016	G. –P. – G.	700 km
15-17.06.2016, 20-24.06.2016 27-28.06.2016	G. –P. – G.	700 km
03-07.10.2016, 10-14.10.2016	G. –P. – G.	700 km
17-21.10.2016, 24-28.10.2016	G. –P. – G.	700 km
06-10.03.2017, 13-17.03.2017	G. –P. – G.	700 km
20-24.03.2017, 27-31.03.2017	G. –P. – G.	700 km
04-08.09.2017, 11-15.09.2017	G. –P. – G.	700 km
18-22.09.2017, 25-29.09.2017	G. –P. – G.	700 km

W powyższych datach powód korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych w Przychodni (...) sp. z o.o. Sp.k. w P. na podstawie skierowań lekarskich.

(dowód: oświadczenia powoda zawierające wykazy wyjazdu na rehabilitację k. 48, 147, 243, 246, zaświadczenia o przebytej rehabilitacji k. 57-58, 60-62, 148-149, 225-228, 244-245, 247-248, skierowania lekarskie k. 50-52, 59, 224, dokumentacja medyczna leczenia powoda k. 53-56, przesłuchanie powoda płyta CD k. 267)

Powód poniósł koszty leczenia w postaci:

- zakupu suplementu diety 4F. i maści V. za łączną kwotę 90,90 zł (1 kwietnia 2015r.);
- zakupu maści V. za kwotę 20,95 zł (18 lutego 2016r.).

(dowód: faktura VAT nr (...) k. 41, faktura VAT nr (...) k. 42)

Decyzją nr (...) z dnia 31 lipca 2012r. Dowódca Jednostki Wojskowej (...) przyznał powodowi od dnia 31 lipca 2012r. dodatek specjalny z tytułu pełnienia służby w składzie załóg jednostek pływających Marynarki Wojennej wychodzących w morze w kwocie 270 zł na czas zajmowania stanowiska oficera lub wykonywania w 2012r. rocznej

normy przebywania w morzu w łącznym wymiarze 30 dni, w czasie krótszym niż 6 godzin dziennie, nie dłuższym niż do dnia 31 grudnia 2012r.

(dowód: decyzja nr (...) z dnia 31 lipca 2012r. k. 64)

Decyzją nr (...) z dnia 12 grudnia 2012r. Dowódca Jednostki Wojskowej (...) przyznał powodowi z dniem 10 grudnia 2012r. dodatek specjalny z tytułu pełnienia służby w składzie załóg jednostek pływających Marynarki Wojennej wychodzących w morze w kwocie 270 zł na czas zajmowania stanowiska oficera lub wykonywania w 2012r. rocznej normy przebywania w morzu w łącznym wymiarze 30 dni, w czasie krótszym niż 6 godzin dziennie, nie dłuższym niż do dnia 31 grudnia 2012r. w przedziale powyżej 5 lat do 10 lat.

(dowód: decyzja nr (...) z dnia 12 grudnia 2012r. k. 63)

Rozkazem personalnym nr 35 Dowódcy Grupy Okrętów Rozpoznawczych z dnia 31 lipca 2013r. powód został zwolniony ze stanowiska oficera załogi okrętu w Grupie Okrętów Rozpoznawczych i wyznaczony na stanowisko szefa sekcji logistyki w S. Grupy Okrętów Rozpoznawczych. Z dniem 30 września 2013r. powód został zdjęty ze stanu ewidencyjnego (...) i z tym dniem objął obowiązki szefa sekcji logistyki. Nadto, z dniem 30 września 2013r. powód został mianowany na stopień kapitana.

(dowód: rozkaz dzienny nr Z – 189 Dowódcy Jednostki Wojskowej (...) z dnia 30 września 2013r. k. 65, rozkaz personalny Dowódcy Grupy Okrętów Rozpoznawczych nr 35 z dnia 31 lipca 2013r. k. 66)

W dniu 11 grudnia 2015r. dowódca Grupy Okrętów Rozpoznawczych odbył z powodem rozmowę kadrową, informując powoda, że z chwilą uwolnienia stanowiska dowódczego dowódcy Pionu Eksploatacji na okręcie (...) w dniu 31 stycznia 2016r. zamierza wyznaczyć na to stanowisko powoda. W tym celu skierowano powoda na badania celem orzeczenia zdolności do służby na okręcie.

(dowód: notatka służbowa z dnia 11 grudnia 2015r. k. 68)

W okresie od 2011r. do 31 grudnia 2018r. powód korzystał ze zwolnienia lekarskiego z zajęć wychowania fizycznego oraz z egzaminu sprawności fizycznej.

(dowód: zwolnienia z zajęć wychowania fizycznego k. 69-71, 150-153, 222-223, 250)

Orzeczeniem Rejonowej Wojskowej Komisji Morsko – Lekarskiej w G. z dnia 23 lutego 2016r. powód został uznany za niezdolnego do zawodowej służby na okrętach w specjalnościach morskich grup I, II, III, IV/C. Jednocześnie Komisja stwierdziła, że stwierdzone u powoda schorzenia w postaci: uszkodzenia włókien czuciowych prawego nerwu łokciowego w wyniku przebytego, wygojonego złamania końca dalszego kości promieniowej, ograniczenia zakresu ruchomości w stawie kolanowym lewym z wtórnymi zmianami zwyrodnieniowymi po przebyłym złamaniu kości udowej lewej, ograniczenia zakresu ruchomości w stawie skokowo goleniowym prawym z wtórnymi zmianami zwyrodnieniowymi po przebyłym wygojonym złamaniu trzonów goleni prawej - pozostają w związku ze służbą wojskową jako następstwo wypadku pozostającego w związku z tą służbą.

(dowód: orzeczenie (...) z dnia 23 lutego 2016r. k. 72)

W okresie 2012-2015 powód uzyskiwał następujące wynagrodzenie:

- I 2012r. w kwocie 4.196,50 zł brutto, w tym dodatek za wysługę lat w kwocie 346,50 zł;

- II 2012r. w kwocie 4.556,50 zł brutto, w tym dodatek za wysługę lat 346,50 zł i dodatek specjalny w kwocie 180 zł i wyrównanie w kwocie 180 zł;

- III-VI 2012 w kwocie 4.376,50 zł brutto, w tym dodatek za wysługę lat 646,50 zł i dodatek specjalny w kwocie 180 zł;

- VII-VIII 2012 w kwocie 4.676,50 zł brutto, w tym dodatek za wysługę lat 346,50 zł i dodatek specjalny w kwocie 180 zł;
- IX 2012 w kwocie 4.859,50 zł brutto, w tym dodatek za wysługę lat 646,50 zł i dodatek specjalny w kwocie 270 zł i wyrównanie 93 zł;
- X-XII 2012 w kwocie 4.766,50 zł brutto, w tym dodatek za wysługę lat 646,50 zł i dodatek specjalny w kwocie 270 zł
- I-II 2013 w kwocie 4.496,50 zł brutto, w tym dodatek za wysługę lat 646,50 zł,
- III 2013r. w kwocie 5.846,50 zł brutto, w tym dodatek za wysługę lat 646,50 zł i dodatek specjalny w kwocie 450 zł oraz wyrównanie dodatków specjalnych w kwocie 900 zł,
- IV-X 2013 w kwocie 4.946,50 zł brutto, w tym dodatek za wysługę lat 646,50 zł i dodatek specjalny w kwocie 450 zł;
- XI 2013 w kwocie 4.600,58 zł brutto, w tym dodatek za wysługę lat 669 zł i wyrównanie w kwocie – 168,42 zł;
- XII 2013- VIII 2014r. w kwocie 4.769 zł brutto, w tym dodatek za wysługę lat 669 zł;
- IX 2014 w kwocie 4.994,50 zł brutto, w tym dodatek za wysługę lat w kwocie 792 zł i wyrównanie w kwocie 102,50 zł;
- X 2014-XII 2015 w kwocie 4.892 zł brutto, w tym dodatek za wysługę lat w kwocie 792 zł.

(dowód: karty przychodów k. 80-82, zeznania podatkowe za lata 2012-2015 k. 124-136, przesłuchanie powoda płyta CD k. 171)

Pismem z dnia 7 czerwca 2016r. powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania kwoty 11.380,95 zł, na co składały się: kwota 5.193,51 zł z tytułu odszkodowania za dojazdy dokonane w związku z procesem leczenia i rehabilitacji oraz koszty leczenia określone w fakturach VAT nr (...) (90,90 zł) i (...) (20,95 zł), a także kwota 6.187,44 zł tytułem odszkodowania za utracone dochody. Decyzją z dnia 6 lipca 2016r. pozwany wskazał, że należne zasądzone wyrokiem sądu odszkodowanie tytułem kosztów leczenia, utraconych dochodów oraz kosztów przejazdu zostało już rozliczone i nie znajduje podstaw do zapłaty dalszych należności.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 7 czerwca 2016r. k. 45-46, decyzja pozwanego z dnia 6 lipca 2016r. k. 47)

Pozew w niniejszej sprawie został doręczony pozwanemu w dniu 10 października 2016r., natomiast pismo powoda z dnia 18 stycznia 2018r. zawierające rozszerzenie powództwa zostało mu doręczone w dniu 2 lutego 2018r.

(dowód: zpo k. 97 i 259v)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodu z przesłuchania powoda oraz dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii W. Ż..

Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrywał się żadnych podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności ww. dokumentów. Podkreślić bowiem należy, iż dowody w postaci wyroków Sądu Okręgowego w Gdańsku oraz Sądu Apelacyjnego w Gdańsku mają charakter dokumentów urzędowych, które korzystają z domniemania autentyczności i zgodności z prawdą wyrażonych w nich oświadczeń, zaś w toku niniejszego postępowania żadna ze stron nie kwestionowała domniemań przysługujących tym dokumentom w trybie art. 252 k.p.c. Nadto, za w pełni wiarygodne należało uznać także wymienione powyżej dokumenty prywatne, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów ani nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

Ostatecznie - w ocenie Sądu - brak było podstaw do kwestionowania dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii. W ocenie Sądu opinia przez biegłego W. Ż. - po jej uzupełnieniu na rozprawie - stanowi wiarygodny dowód w sprawie, albowiem została sporządzona w sposób rzetelny, profesjonalny i z zachowaniem należytych standardów, co czyni ją w pełni przydatną do rozstrzygnięcia sprawy. Biegły przedstawione w opinii wnioski dotyczące stanu zdrowia powoda, następstw wypadku oraz zasadności rehabilitacji i farmakoterapii poparł wszechstronną analizą przedstawionej przez powoda dokumentacji medycznej oraz badaniem powoda. Opinia biegłego jest logiczna, spójna, a wnioski konkretne i jednoznaczne. Wyjaśnienia biegłego złożone na rozprawie nie budzą żadnych wątpliwości w świetle zasad logicznego rozumowania czy wiedzy powszechnej.

Sąd nie dopatrył się także żadnych podstaw do kwestionowania zeznań powoda co do jego sytuacji zdrowotnej i zawodowej, a także wysokości poniesionej szkody majątkowej. W ocenie Sądu zeznania powoda były szczere, spójne i wewnętrznie niesprzeczne, a także nie budziły żadnych wątpliwości w świetle zasad logicznego rozumowania oraz zasad doświadczenia życiowego. Ponadto, w zakresie następstw wypadku dla zdrowia powoda, a także związku przyczynowego pomiędzy poniesionymi kosztami rehabilitacji i leczenia z wypadkiem z dnia 18 czerwca 2011r. zeznania powoda korelują z treścią opinii biegłego sądowego z dziedziny chirurgii urazowej i ortopedii.

W niniejszej sprawie powód domagał się ostatecznie zasądzenia łącznie kwoty 19.093,22 zł, w tym kwoty 14.744,32 zł tytułem odszkodowania za utracone dochody, kwoty 4.237,05 zł z tytułu odszkodowania za poniesione koszty dojazdu oraz kwoty 111,85 zł z tytułu odszkodowania za poniesione koszty leczenia, a także zasądzenia kwoty 484 zł tytułem miesięcznej renty wyrównawczej płatnej do 10-go każdego miesiąca począwszy od lutego 2018r. wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia od dnia następującego po dniu wymagalności do dnia zapłaty. Jako że powód domagał się zaspokojenia swoich roszczeń od zakładu ubezpieczeń, który udzielał ochrony ubezpieczeniowej sprawcy wypadku na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, podstawę prawną roszczeń powoda stanowiły przepisy art. 805 k.c. art. 822 k.c. i 824¹ k.c. w zw. z art. 444 § 1 i 2 k.c. Zważyć należy, iż zgodnie z treścią art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. W myśl natomiast przepisu art. 444 § 2 k.c. jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że pozwany zakład ubezpieczeń co do zasady ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku drogowego z dnia 18 czerwca 2011r., w wyniku którego powód doznał obrażeń ciała. Podkreślić bowiem należy, iż pomiędzy stronami przed Sądem Okręgowym w Gdańsku toczyła się już pod sygnaturą akt XV C 1862/12 sprawa o zapłatę zadośćuczynienia oraz odszkodowania za szkodę, a wyrokiem z dnia 16 marca 2015r. Sąd Okręgowy w Gdańsku zasądził od Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz M. K. kwotę 185.545,64 zł. Z porównania żądania powoda dochodzonego w niniejszej sprawie oraz żądania zgłoszonego w sprawie XV C 1862/12 wynika, że aktualnie dochodzone przez powoda roszczenia nie zostały zgłoszone w poprzedniej sprawie toczącej się z udziałem stron i nie były przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Gdańsku. Na podstawie pozwu oraz pism procesowych powoda z dnia 20 maja 2014r. i 11 grudnia 2014r., a także na podstawie treści uzasadnienia wyroku wydanego w dniu 16 marca 2015r. ustalono, że w sprawie XV C 1862/12 powód domagał się wyłącznie zwrotu utraconych dochodów z tytułu prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, natomiast w niniejszym postępowaniu dochodzi roszczeń z tytułu utraconego dochodu w związku ze służbą wojskową w Marynarce Wojennej RP. Nadto, poprzednio powód domagał się zwrotu kosztów leczenia poniesionych do 2014r., natomiast niniejszym pozwem objął koszty poniesione w okresie od kwietnia 2015r. do lutego 2016r. Wreszcie, w sprawie XV C 1862/12 powód dochodził zwrotu kosztów dojazdu do placówek medycznych poniesionych przed dniem 9 grudnia 2014r. Wobec powyższego należało uznać, że żadne z roszczeń dochodzone nie było objęte res iudicata.

Przesądziwszy powyższe, należy odnieść się do poszczególnych roszczeń powoda. Zważyć należy, iż w niniejszej sprawie powód domagał się m.in. odszkodowania za szkodę obejmującego poniesione przez niego koszty leczenia oraz

koszty dojazdu do placówek medycznych udzielających świadczeń w zakresie rehabilitacji. Zgodnie z treścią art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. W judykaturze nie budzi wątpliwości, że obowiązek naprawienia szkody obejmuje także koszty leczenia, a więc wydatki związane z postawieniem diagnozy, terapią i rehabilitacją poszkodowanego. W judykaturze i piśmiennictwie wskazuje się także, że poszkodowany może domagać się kompensaty wszelkich kosztów, a więc także: kosztów transportu, kosztów odwiedzin osób bliskich (por. wyrok SN z dnia 7 października 1971 r., II CR 427/71, OSP 1972, z. 6, poz. 108), kosztów szczególnego odżywiania i pielęgnacji w okresie rekonwalescencji (por. uchwała SN (7) z dnia 19 czerwca 1975 r., PRN 2/75, OSNC 1976, nr 4, poz. 70; wyrok SN z dnia 21 maja 1973 r., II CR 194/73, OSP 1974, z. 4, poz. 83). Co prawda, jak wskazuje się w judykaturze, odszkodowanie nie jest ograniczone do kosztów zabiegów powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego i poszkodowany może domagać się pokrycia kosztów zabiegów, które nie są oferowane w ramach takiego ubezpieczenia, np. operacji plastycznej (por. wyrok SA w Katowicach z 26 listopada 1991 r., III APR 75/91, OSA 1992, Nr 6, poz. 38), jak też kosztów leczenia w prywatnej placówce, nawet jeśli podobne zabiegi oferowane są przez NFZ, niemniej należy pamiętać, że w świetle art. 444 § 1 k.c. za koszty "wynikłe" ze zdarzenia powodującego szkodę na osobie będą mogły zostać uznane jedynie koszty, których poniesienie jest celowe dla procesu leczenia, tj. dla przywrócenia stanu poprzedniego (stanu zdrowia), czy przynajmniej dla sprawienia, że stan ten nie będzie się dalej pogarszał (czy pogarszał w łagodniejszy sposób lub w dłuższej perspektywie czasowej (por. M. Gutowski, Kodeks cywilny. Tom I. Komentarz. Art. 1-449¹¹, 2016).

Jeśli chodzi o koszty leczenia to powód domagał się zwrotu kwoty 111,85 zł. Strona pozwana zarzuciła, że poniesione przez powoda koszty leczenia nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 18 czerwca 2011r., nie były celowe, a maść V. i suplement diety 4flex nie są produktami przepisywanymi na receptę, a używanymi jedynie z woli poszkodowanego. W ocenie Sądu powód sprostał spoczywającemu nań ciężarowi dowodu i wykazał zarówno fakt poniesienia przedmiotowych kosztów, ich wysokość, jak również związek przyczynowy pomiędzy tymi kosztami a wypadkiem. Poniesienie powyższych kosztów powód wykazał przedkładając kopie faktury VAT nr (...) z dnia 1 kwietnia 2015r. z tytułu zakupu suplementu diety 4F. i maści V. za łączną kwotę 90,90 zł, a także kopię faktury VAT nr (...) z dnia 18 lutego 2016r. z tytułu zakupu maści V. za kwotę 20,95 zł. Strona powodowa wykazała także, że powyższe koszty pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 18 czerwca 2011r. i poniesienie ich było celowe dla prawidłowego procesu leczenia i rekonwalescencji. Biegły sądowy z dziedziny chirurgii urazowej i traumatologii W. Ż. w przedłożonej Sądowi opinii jednoznacznie potwierdził związek przyczynowy pomiędzy wypadkiem a zażywaniem środków 4F. i V.. Zdaniem biegłego przyjmowanie powyższych środków jest konieczne dla prawidłowego leczenia uszkodzonego wskutek wypadku narządu ruchu. W związku z powyższym – na mocy art. 444 § 1 k.c. – żądanie powoda w powyższym zakresie podlegało uwzględnieniu. Nadto, na mocy art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Sąd zasądził od kwoty 111,85 zł ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia 3 lutego 2018r. tj. od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanego pisma zawierającego rozszerzenie powództwa, co nastąpiło w dniu 2 lutego 2018r., albowiem wcześniej powód nie wezwał ubezpieczyciela do zwrotu powyższych kosztów. Z tego względu roszczenie o zapłatę odsetek za okres wcześniejszy podlegało oddaleniu na podstawie ww. przepisów stosowanych a contrario.

Kolejne żądanie powoda dotyczyło zwrotu kosztów dojazdu do placówek rehabilitacyjnych w łącznej wysokości 4.237,05 zł. Roszczenie powoda w tym zakresie także zostało zakwestionowane przez pozwanego, który podważał m.in. celowość przeprowadzenia zabiegów usprawniających. Ponadto, ubezpieczyciel zarzucił powodowi, że nie przedstawił żadnych rachunków i faktur dokumentujących poniesione koszty dojazdu, nie wskazał jakim samochodem podróżował, o jakiej pojemności silnika, ani kto go na wizyty zawoził. Pozwany zakwestionował również sposób ustalenia kosztów dojazdu przy zastosowaniu współczynnika wynikającego z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002r. Wreszcie, pozwany podniósł, że podobne wyjazdy z reguły rzeczy nie są wykonywane jedynie w celach medycznych, ale przy okazji wykorzystywane są do wykonywania innych czynności dnia codziennego. W ocenie Sądu zarzuty pozwanego nie zasługiwały na uwzględnienie. Przede wszystkim w świetle zgromadzonego materiału dowodowego należało uznać, że podjęcie przez powoda leczenia rehabilitacyjnego i usprawniającego było konieczne

i celowe. Jak bowiem wyjaśnił biegły W. Ż. skutkami wypadku drogowego z dnia 18 czerwca 2011r. są dysfunkcje w obrębie stanu skokowego prawego, kolanowego prawego i nadgarstka prawego. W wyniku podjętej fizjoterapii udało się już wyeliminować objawy trzeszczenia w obrębie stawu kolanowego. Natomiast, nadal prawa noga powoda jest krótsza od lewej o 3 cm, a także utrzymuje się ograniczenie ruchomości stawu skokowego prawego, zanik mięśnia podudzia prawego o 1 cm, a z powodu większego obciążenia nogi lewej doszło do miejscowego zapalenia przyczepów aparatu wyprostnego stawu kolanowego lewego (wielomiejscowa entezopatia). Biegły zauważył również, że skrócenie kończyny prawej powoduje zespoły bólowe odcinka lędźwiowego kręgosłupa (tzw. skolioza czynnościowa). W ocenie biegłego zabiegi rehabilitacyjne i usprawniające są niezbędne do prawidłowego funkcjonowania powoda, w szczególności w życiu zawodowym. Kontynuowanie rehabilitacji pozwoli na złagodzenie skutków zespołów przeciążeniowych lewej nogi i choroby zwyrodnieniowej, złagodzenie dolegliwości bólowych spowodowanych skoliozą czynnościową, zatrzymanie postępów przykurczów w obrębie stawu skokowo – goleniowego prawego i nadgarstka prawego, a nawet może przyczynić się do odbudowania mięśnia podudzia. Z powyższych względów należało uznać, że podjęta przez powoda rehabilitacja była celowa i pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem, za skutki, którego odpowiedzialność ponosi pozwany na podstawie zawartej ze sprawcą umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Nadto, wbrew zarzutom pozwanego, powód wykazał, że rzeczywiście we wskazanych datach poddał się zabiegom usprawniającym w Przychodni (...) sp. z o.o. Sp.k. w P., przedkładając zaświadczenia wystawione przez tę placówkę medyczną. Daty przeprowadzonych zabiegów pokrywają się z datami wskazanymi w oświadczeniach powoda dotyczących przejazdów. Nadto, żadnych wątpliwości nie budzi przejechany przez powoda łączny dystans. Jeśli chodzi natomiast o sposób ustalenia wysokości zgłoszonego roszczenia, to ostatecznie powód zrezygnował z ustalenia kosztów przejazdu w oparciu o rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy tj. w wysokości stanowiącej iloczyn przejechanych kilometrów i stawki za jeden kilometr przebiegu w wysokości 0,8358 zł. Nie ulega wątpliwości, że precyzyjne ustalenie rzeczywistych kosztów przejazdów nie jest możliwe choćby z uwagi na zmienną wysokość kosztu paliwa czy też koszty eksploatacji pojazdu, amortyzacji etc. Niewątpliwie zatem w niniejszej sprawie musiał znaleźć zastosowanie art. 322 k.p.c., zgodnie z którym jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy. Zgodnie z ostatecznie sprecyzowanym przez powoda żądaniem Sąd ustalił koszty dojazdu, przyjmując średnie zużycie paliwa na poziomie 8 l/100 km oraz średnią cenę paliwa w wysokości 4,58 zł/l. Zważywszy, iż łącznie powód przebył w celu dojazdu na zabiegi rehabilitacyjne dystans 11.564 km to uwzględniając koszt paliwa oraz zużycia paliwa przez samochód powoda marki N. (...), na mocy art. 444 § 1 k.c. należało na jego rzecz zasądzić kwotę 4.237,05 zł. Zważyć należało, iż w niniejszej sprawie powód kilkukrotnie zmieniał żądanie w zakresie kosztów dojazdu, w tym częściowo cofnął pozew, a także rozszerzył powództwo o kolejne kwoty. Z tegoż względu, odsetki ustawowe za opóźnienie należało zasądzić od poszczególnych kwot, o jakie powód rozszerzył swoje żądanie. W związku z powyższym, na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Sąd zasądził odsetki ustawowe od następujących kwot:

- 2.185,21 zł od 8 lipca 2016 r. do dnia zapłaty
- 512,96 zł od 11 października 2016 r. do dnia zapłaty
- 1.538,88 zł od 3 lutego 2018 r. do dnia zapłaty.

W przypadku dwóch ostatnich kwot, Sąd zasądził odsetki od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanemu pozwu i pisma zawierającego rozszerzenie powództwa, albowiem wcześniej powód nie wzywał pozwanego do zapłaty. Stąd, oddaleniu podlegało roszczenie o zapłatę odsetek od kwoty 512,96 zł od dnia wniesienia tego pisma do dnia 10 października 2016r., a od kwoty 1.538,88 zł od dnia wniesienia pisma do dnia 2 lutego 2018r.

Nadto, w niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia odszkodowania obejmującego utracone dochody w postaci dodatku specjalnego z tytułu pełnienia służby w składzie załóg jednostek pływających Marynarki Wojennej wychodzących w morze, a także renty wyrównawczej. Roszczenie powoda co do zasady podlegało uwzględnieniu. Jak

wynika z zebranego materiału dowodowego decyzjami Dowódcy Jednostki Wojskowej (...) nr 354 z dnia 31 lipca 2012r. nr 519 z dnia 12 grudnia 2012r. od dnia 31 lipca 2012r. powód nabył prawo do dodatku specjalnego z tytułu pełnienia służby w składzie załóg jednostek pływających Marynarki Wojennej wychodzących w morze w kwocie 270 zł na czas zajmowania stanowiska oficera lub wykonywania w 2012r. rocznej normy przebywania w morzu w łącznym wymiarze 30 dni, w czasie krótszym niż 6 godzin dziennie, nie dłuższym niż do dnia 31 grudnia 2012r. w przedziale powyżej 5 lat do 10 lat. Z przedłożonych przez pracodawcę powoda kart przychodów wynika, że przedmiotowy dodatek powód otrzymywał do końca października 2013r. Zważyć jednak należało, że warunkiem dalszego otrzymywania ww. dodatku była aktywna służba na okrętach. Tymczasem, wskutek przedmiotowego wypadku drogowego powód utracił zdolność do służby na okrętach i nie był w stanie zaliczyć egzaminów sprawnościowych. Zważyć należy, iż od wypadku do dnia dzisiejszego powód jest zwolniony z zajęć wychowania fizycznego oraz z egzaminu sprawności fizycznej. Na tę okoliczność powód załączył zwolnienia lekarskie za okres od 2012r. do końca obecnego roku. Potwierdzeniem niezdolności powoda do służby na okrętach jest orzeczenie Rejonowej Wojskowej Komisji Morsko – Lekarskiej w G. z dnia 23 lutego 2016r., na mocy którego powód został uznany za niezdolnego do zawodowej służby na okrętach w specjalnościach morskich grup I, II, III, IV/C. Jednocześnie w uzasadnieniu orzeczenia Komisja stwierdziła, że stwierdzone schorzenia w postaci uszkodzenia włókien czuciowych prawego nerwu łokciowego w wyniku przebytego, wygojonego złamania końca dalszego kości promieniowej, ograniczenia zakresu ruchomości w stawie kolanowym lewym z wtórnymi zmianami zwyrodnieniowymi po przebytych złamaniu kości udowej lewej, ograniczenia zakresu ruchomości w stawie skokowo goleniowym prawym z wtórnymi zmianami zwyrodnieniowymi po przebytych wygojonym złamaniu trzonów goleni prawej pozostają w związku ze służbą wojskową jako następstwo wypadku pozostającego w związku z tą służbą. Z uwagi na niemożność dalszej służby na okręcie rozkazem personalnym nr 35 Dowódcy Grupy Okrętów Rozpoznawczych z dnia 31 lipca 2013r. powód został zwolniony ze stanowiska oficera załogi okrętu w Grupie Okrętów Rozpoznawczych i wyznaczony na stanowisko szefa sekcji logistyki w S. Grupy Okrętów Rozpoznawczych. Z dniem 30 września 2013r. powód został zdjęty ze stanu ewidencyjnego (...) i z tym objął obowiązki szefa sekcji logistyki. Skierowanie powoda do pracy w sztabie i związana z tym utrata prawa do dodatku specjalnego była normalnym skutkiem utraty przez niego zdolności do służby na morzu wskutek wypadku z dnia 18 czerwca 2011r. Gdyby nie wypadek powód nadal służyłby na okręcie i otrzymywałby przedmiotowy dodatek, podobnie jak marynarze, którzy służyli z nim na okręcie. Dodatkowo, zważyć należy, iż powód był przewidziany do objęcia stanowiska dowódcy Pionu Eksploatacji na okręcie (...) i tylko nieuzyskanie pozytywnego orzeczenia o zdolności do służby na okręcie, uniemożliwiło mu kontynuowanie kariery wojskowej na okręcie. Powód wykazał także wysokość utraconych dochodów. Z przedłożonych przez niego dowodów wynika, że od 2013r. przedmiotowy dodatek wynosił 450 zł brutto (364,50 zł netto). Z dniem 31 lipca 2017r. z uwagi na upływ 10 lat służby powód trafiłby do wyższego przedziału i jego dodatek wzrósłby do kwoty 600 zł (484 zł netto). Poniesiona przez powoda szkoda z tytułu utraconych korzyści wynosiła 14.380,82 zł. W okresie od października 2013r. do stycznia 2016r. (28 miesięcy) uzyskiwałby dodatek w kwocie 363,50 zł netto. Uwzględniając fakt, że w związku z wcześniejszym awansem na stopień kapitana uzyskał wynagrodzenie wyższe o kwotę 174,31 zł netto, o tę kwotę należało pomniejszyć wysokość utraconego dochodu. W związku z tym za ww. okres powodowi należał się dodatek w łącznej wysokości 5.297,32 zł. Z kolei, w okresie od lutego 2016r. do lipca 2017r. powód otrzymałby dodatek w kwocie 363,50 zł miesięcznie, co za cały ten okres daje kwotę 6.179,50 zł. Natomiast, od sierpnia 2017r. do stycznia 2018r. w związku z przekroczeniem 10 lat służby wojskowej powód uzyskiwałby dodatek w kwocie 484 zł, co daje łącznie kwotę 2.904 zł za cały ten okres. Mając zatem na uwadze podniesione powyżej okoliczności, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 14.380,82 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 6.024, 32 zł od 8 lipca 2016r. do dnia zapłaty,
- 1.454 zł od 11 października 2016r. do dnia zapłaty,
- 4.362 zł od dnia 19 stycznia 2018r. do dnia zapłaty,
- 1.454 zł od dnia 19 stycznia 2018r. do dnia zapłaty,
- 1.450 zł od 3 lutego 2018r. do dnia zapłaty.

Podobnie, jak w przypadku pozostałych roszczeń, w przypadku rozszerzenia powództwa Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie dopiero od dnia następnego po dniu doręczenia pozwu oraz pisma zawierającego rozszerzenie powództwa, gdyż wcześniej powód nie wzywał pozwanego do zapłaty przedmiotowych należności. Z tego względu oddaleniu podlegało roszczenie za okres wcześniejszy.

Ponadto, na mocy art. 444 § 2 k.c. Sąd zasądził na rzecz powoda miesięczną rentę wyrównawczą w kwocie 484 zł począwszy od lutego 2018r., płatną do 10 – tego dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie opóźnienia w zapłacie. W świetle poczynionych powyżej rozważań nie ulega bowiem wątpliwości, że powód utracił częściowo zdolność do pracy zarobkowej i nie jest zdolny do zawodowej służby na okrętach o specjalnościach morskich grup I-IV, co jednoznacznie wynika z treści orzeczenia Rejonowej Wojskowej Komisji Morsko – Lekarskiej w G. z dnia 23 lutego 2016r. Z tego względu powód został przeniesiony na inne stanowisko, do służby w sztabie, tracąc dodatek specjalny.

Nadto, w pkt III. wyroku Sąd umorzył postępowanie co do kwoty 7.739,68 zł. Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Zważyć należy, iż na rozprawie w dniu 13 lutego 2018r. powód cofnął pozew co do kwoty 3.344,81 zł z tytułu kosztów dojazdu i kwoty 4.374,87 zł tytułem utraconych dochodów, zaś pozwany wyraził zgodę na cofnięcie pozwu. W tym stanie sprawy, Sąd uznał cofnięcie pozwu za dopuszczalne i prawnie skuteczne w świetle art. 203 § 1 i § 4 k.p.c. na mocy art. 355 § 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 100 k.p.c., ustalając, że powód wygrał spór w 76 %, zaś pozwany w 24 %. Na mocy art. 108 § 1 k.p.c. szczegółowe rozliczenie kosztów postępowania Sąd powierzył referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się wyroku.